

Ændringsforslag af S. Jørgensen og Lermansen:

Til § 8.

5) Paragrafens første Stykke affattes saaledes:

„Menighedsmedlemmernes lovbestemte Forpligtelse til at yde Dffer og Accidenter til Præsten, ligesom ogsaa den Præsten tilkommende Ret til visse Høstdage bortfalder, dog at det er de geistlige Embedsmænd usorment at modtage, hvad der uden Foranledning fra deres Side maatte blive ydet dem.“

Af S. A. Hansen:

6) Vedtages Forslag Nr. 1, forandres Titlen til:

„Forslag til Lov om Præsternes Lønning m. m.“

De stillede Ændrings- og Underændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets endelige Vedtagelse fattes under Et under Forhandling.

S. A. Hansen: Efter Samraad med de øvrige oprindelige Forslagsstillere til nærværende Lovforslag har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag, hvis Henjigt, hvad det ærede Thing let vil have set, er at bringe Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, hvort det sidst forlod Folkethinget og gif over til Landsthinget. Det har vist sig, at det andet Thing i det Hele har fastholdt sin Stilling fra ifjor, og da den var saa afvigende fra den Stilling, Folkethinget indtog i denne Sag, har jeg ikke kunnet komme til den Opfattelse, at der har vist sig nogen Tilhoielighed til at mødes med Hensyn til denne Sag. Det er min bestemte Mening, hvad jeg ogsaa udtalte under Sagens forrige Behandling, at jeg ikke kan gaa ind paa nogen Lov om geistlige Embedsmænds Lønning, som ikke indeholder den Bestemmelse, at deres Lønninger skulle udbetales i visse bestemte Pengesummer. Jeg mindede sidst om, at jeg i forrige Samling havde besluttet mig til at forlade dette Punkt, men dels under Forhandlingerne derom, dels efter den sidste Samlings Slutning kom jeg endnu mere til den

Overbevisning, at jeg ikke da havde gjort Ret i at opgve dette Punkt. Jeg er derfor for mit Vedkommende bestemt paa at holde paa, at en Lov om Præsternes Lønning maa være bygget paa det Princip, at disse Lønninger som enhver anden Embedsmands udelukkende fastsættes i Penge, der udbetales af Statskassen. Jeg har derfor foreslaaet for Folkethingets Vedkommende at vende tilbage til den Skikkelse, Lovforslaget sidst havde, men jeg skal for Diebliffet ikke udtale mig videre angaaende Forslaget i dets Helhed. — Derimod er der en Paragraf i mit Ændringsforslag, som allerede i forrige Samling foranledigede nogen Forhandling mellem Medlemmer af forskjellige Anskuelser; det er nemlig § 16 angaaende Dffringen. Det viser sig ogsaa her, at de Betragtninger, hvorfra de forskjellige Meninger, der da gjorde sig gjældende, gif ud, endnu ere tilstede og mene ogsaa ved denne Leilighed at maatte gjøre sig gjældende. Jeg skal ikke for mit Vedkommende nu igjen føre nogen langvarig Kamp om disse Spørgsmaal, thi der er vist blevet ført en meget udtømmende Forhandling om dem, og jeg finder det ikke rigtigt i nogen større Grad at forny denne Strid om et i Forhold til hele den foreliggende Sag dog mindre betydende Spørgsmaal. Jeg skal indskrænke mig til at anføre, hvorfor jeg tror, at Thinget bør stemme for denne Paragraf, og navnlig i den Skikkelse, jeg har foreslaaet, og jeg skal forklare, hvorfor en Sætning i denne Paragraf, saaledes som den vedtoges, da Sagen sidst sendtes til Landsthinget, er udeladt i mit her foreliggende Forslag. Det var en Sætning, som gif ud paa, at det skulde være en geistlig Embedsmænd usorment i Almindelighed at modtage, hvad der uden Foranledning fra hans Side blev ydet ham, naar det ikke var for en bestemt enkelt kirkelig Handling. Naar man i Almindelighed fandt sig foranlediget til at yde Præsten en Gave, skulde det altsaa være tilladt, men denne Tilfoining blev angreben fra to modsatte Sider. Fra een Side angreb man den, som vin den stod i Modstrid med hele den første Del af Paragrafen; man mente, at den vilde udslutte Betydningen af den første Del, som forbød at yde noget Dffer eller nogen Gave